Ч. 102. Неділя 23 (10) мая 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зло忘 женем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З буджетової комісиї. - Положенє в Португалії.

Парлямент радив перед маєвими фериями від дня 27-го цьвітня. За той час в повній палатї полагоджено тільки закон про час працї торговельних помічників. Впрочім минали засїданя на полагоджуваню наглячих внесень, задля яких перервано м. и. дебату над правительственними фінансовими предложенями вже в другім дни дискусиї.

По розпущеню повної палати остала при працї комісия буджетова, яка вже й полагодила етат мінїстерства державних зелїзниць і мінїстерства скарбу. По сїм прийде черга на дискусию над мінїстерством просьвіти і судівництва. Чехи, які всіми силами старають ся задокументувати, що без них годї управляти державою, не будуть щадити кабінету бар. Бінерта і в дальшім ходї нарад буджетової комісиї. Тепер чутки про уступленє бар. Бінерта вже утихли, за те говорить ся зовсїм поважно про димісию мін. Білиньского. Крамаржів „Den" вже й говорить про наслїдника дра Білиньского на фотели мінїстра скарбу в особі пос. Ґломбіньского.

„Korresp. Centrum" доносить, що на найблизшій нарадї мінїстрів будуть порішені дуже важні ухвали. Бар. Бінерт має сими днями явити ся у Цїсаря на специяльній авдиенциї і одержати широкі повновласти в справі теперішної парляментарної кризи. Не улягає квестиї, що по Зелених Сьвятах криза буде швидко полагоджена, передтим однак мусить бар. Бінерт порозуміти ся з партиями. Зачувати, що бар. Бінерт зложить важну заяву в палатї послів, котра буде міродатна для опозицийних партий.

В середу, дня 19 с м. дебатувала буджетова комісия дальше над етатом мінїстерства зелїзниць. Пос. Баталія обговорював квестию підвисшеня тариф. Бесїдник уважав підвисшенє особових тариф некористним для економічного розвитку Галичини. Вкінци домагав ся поправи долї для загалу зелїзничої служби та децентралізациї адмінїстрациї державних зелїзниць.

Мінїстер зелїзниць Врба заявив, що чутки, голошені про орґанїзацию нових удержавлених зелїзниць, неправдиві. Орґанїзацию нових зелїзниць переведе ся так, що буде дві нові дирекциї.

В справі удержавленя пiвденної зелїзницї, мінїстер не може дати певної відповіди. Небаром внесе правительство закон про льокальні зелїзницї. Бесїдник зазначує, що цїни їзди III. клясою треба було конче підвисшити тому, що они були за низькі, а 80% всього руху припадає на III. клясу. В Нїмеччинї є IV. кляса, але у нас будуть для робітників значні полекші, так, що їзда III. клясою буде у нас дешевша для них, як в Нїмеччинї IV. клясою.

Інвестицийні видатки були дуже великі. В 1908 р. видано на будівлї 80 мілїонів корон, а на возовий парк 40 мілїонів, а в 1909 будуть ще більші видатки.

Бесїдник замічає, що заведене отоплюванє льокомотив в Галичинї ропою, не зменшило вправдї коштів служби, але зате не треба там тепер транспортувати так богато вугля, а то ощаджує скарбови 2 мілїони корон в рік

Вкінци згадав ще мінїстер про знесенє возів III. кляси при нічнім поспішнім поїздї на шляху Львів-Відень. Бесїдник оправдує се тим, що ті вози заваджали і спізнювали все поїзд. Але публика може уживати инших поїздів, а крім того додано ще до поспішного поїзду один віз III. кляси для тих, що їдуть на дальший простір. Коли заведе ся великі льокомотиви, то тодї поробить ся великі зміни, але на все те треба фінансових засобів.

З міста 1000 храмів Будди.

Японьска новеля Мариетти Маркович.

Як поважно вершок Гієзану здіймає ся нинї над долиною Емашіро!...

Ще вчасна рання година. Там, де Камоґава і зеленоводна Кацураґава, переплиаваючи обі хорошу долину, майже тулять ся до себе, підноси ся синява мрака.

Погідними днями, коли сонце, золоте і червоне підносить ся на небо, або вечером, коли оно мов огненна куля западає ся в море, міняють ся ланцухи горбків і гори в безчисленних і чудесних красках, а висші шпилї по другій сторонї заливу Осаки видніють мов ізза легкої синявої заслони.

А на склонах горбків, окружена прастарими гаями, потрісканими скалами і темними лїсами, розпростирає ся на всї сторони цїле море домів більше як тисячлїтної столицї мікадів.

То Кіото, відвічний, клясичний осїдок старої Японії, місто тисяча храмів і найніжнійших дівчат, третє з черги що до величини місто в краю.

На ступнях північної сторони славного храму Нїші Ган-ґван ії, головної церкви тих реформаторів буддийскої релїґії, прикучнув високий, худощавий чоловік, котрого оливковозелена краска лиця аж надто дуже відбивала від чорної одежи, яку мав на собі.

До тісно прилягаючих штанів становив короткий кафтан противність; на плечах кафтана видко було великі білі хіньскі букви. Ті білі букви вирізняли ся на чорнім поли мов срібні окраси на домовинї. Високі суквяні черевики з широкими плоскими підошвами і широкий соломяний капелюх без денця, що мав єму служити за ослону перед проміням сонця, а тепер лежав на сходах побіч властителя, доповнювали бідний але незвичайний одяг.

Кождий Японець знає ту верству людий. То був шін рікі ша, гонець, чоловік-кінь, що запрягає себе до маленького, двоколїсного візочка, чи радше тачок, де єсть місце лише на одну особу, і за дуже низькою оплатою перевозить наймаючого в шаленім бігу на місце призначеня.

Той візочок стояв недалеко свого властителя.

Шін рікі-ша сидів довший час, оперши ся раменем о камінний схід і підперши голову рукою, немов би задумав ся над чимсь, а єго чорні, скісні очи глядїли непорушно в одну точку.

Видко, що єго мозок томила якась тяжка гадка.

Воздух був теплий, а ранний вітер освіжуючий.

Попри озеро Біва, високо горою, через тїнисті лїси, веде романтична дорога до Отсу. Тут висить на вільнім місци великий сьвятий дзвін, „ова", дуже низько під простими деревляним руштованєм.

„Ова" має пречудний голос. Замість металевого серця ударяє ся в єго криси із вні двома деревляними молотками

„Ова співає" — каже нарід і кождий Японець кидає ся лицем до землї, обертаючи ся в сторону, звідки чути голос дзвона.

Але глядячого шін-рікі-ша не міг спонукати своїм співом до молитви сьвятий ова.

Вправдї він стрепенув ся з своєї задуми і притиснув кулак до горячого чола; але відтак сягнув до кишенї і вийняв звідтам малу лякировану деревляну коробочку, де був тютюн і малу хіньску люльку, якої уживають в цїлій Японії.

В Японії курять мужчини і женщини. За кождим пятим потягненєм треба ті маленькі люльочки витрясати і на ново набивати тютюном. Пристрастний курець витрясає попіл майже що пять минут, ударяючи голосно люлькою о бамбусову чарку — а що кождий курить, то зрозуміло, що цїлий день у всїх частях міста чути стукіт. Той стукіт особливо в перших часах Европейця денервує.

Коли шін-рікі ша викурив три люльочки свого тютюну, попав в попередну свою задуму. Тяжка рука, яка поклала ся на єго плечи, нагло обудила єго з неї. Перед ним стояв високий, широкоплечий мужчина з поважним, майже строгими чертами лиця, одїтий в білу, золотом вишивану одіж, від котрої відставали широкі накрохмалені рукави як крила.

— То ти, вуйку Матсуне?

Запитаний притакнув.

То був сьвященик з того храму

— Я, Лї Фоо! Де ти бував від місяців?

По промові пп. Цеглиньского, Дяманда і кількох инших бесїдників принято в цїлости буджет мінїстерства зелїзниць.

Вчера розпочала буджетова комисия наради над буджетом мінїстерства скарбу. В дискусиї забрав між ин. голос п. мінїстер скарбу др. Білиньский і заявив, що правительство піддає ся всему, що ухвалить конференция провідників клюбів та що правительство уважає своїм обовязком порозумівати ся з парляментом і сторонництвами. П. мінїстер обговорює відтак справи персональні і каже, що не почуває ся до того, аби правив в дусї протиславяньскім чи противнїмецкім, він має обовязок рішати всьо безсторонно і справедливо.

Обговоривши відтак справи поправи положеня служби державної і виявлених бажань що до знесеня т. зв. перестарілих податків, як нафтового, від мяса, льотерийного і ин., перейшов бесїдник до фінансових плянів правительства, які тепер суть в першім читаню. Єсть задачию парляменту поробити зміни малозначні, або засадничі. Але в тім другім случаю мінїстер не міг на дальше брати на себе одвічальности. Вказав дальше на потребу постепенного підвисшеня податків безпосередних та деяких податків посередних. По промові п. мінїстра і дальшій дискусиї буджет мінїстерства скарбу принято без змін. Слїдуюче засїдане нинї. На дневнім порядку буджет мінїстерства рільництва.

Португалїя находить ся в передодни революциї. Здавало ся зразу, що революцийний рух, який покінчив ся убийством короля Карльоса і его старшого сина, був звернений лише против сего загально зненавидженого короля. Між тим показує ся, що той рух не устав і що в найблизшім часї належить сподївати ся нового вибуху. Зловіщим знаком єсть те, що правительство офіцияльним розпоряджeнем заборонило всїм часописям подавати вісти про революцийний рух в краю. Всюди стоїть войскове поготівлє, але правительство не знає зовсїм, яке число з посеред войска єсть ще вірне династиї. Особливо в Лісбонї кипить, а після консулярних депеш заведене виїмкового стану стало неминучим. Королївска родина дуже непопулярна, а то з огляду на провини попередного короля і бабки теперішного короля.

Край зовсїм зубожів і під взглядом економічним находить ся в станї цїлковитого упадку. Від послїдного брутального релїґійного переслїдуваня, яке відбуло ся з помочию королївскої родини, розклад держави поступає безупинно, а населене стратило всякі релїґійні основи. В Португалїї нема ні одної партиї, яка була би в силї позискати населене на ново для монархічної системи. Всї більші партиї є лїберальні, масоньскі, або взагалї ворожі церкви. В послїдних часах повстали вправдї католицка партия, але она ще так дрібна і позбавлена всяких грошевих средств, що супротив инших партий не має она нїякого значіня

I чому не відвідуєш мене в храмі як давнїйше?

Молодий чоловік підняв ся і повитав сьвященика бога Нїші Гон-ґван-ї низьким поклоном.

На его жовтавім лици появив ся мов горячий румянець.

Ще раз — і третий раз низько поклонив ся Лї-Фоо, відтак відповів зупиняючись:

— Було богато роботи, вуйку Матсуне — ви знаєте — чужинцї — мандарини і офіцири — они дають тепер представленя і пири — танцюють. Такий бідний шін рікі що має тодї все роботу.

Сьвященик поглянув свому сестрінцеви бистро в очи.

Відтак рухом, властивим лише Японцеви, велїв ему йти до храму і пійшов наперед.

Лї Фоо віддав одному старому продавцеви леду, що надійшов через площу, свій візок, доки не верне.

Заки увійшов до храму, здоймив черевики, як велить звичай в сьвятих місцях і пійшов в панчохах у вузкі бічні двері, куди попередив его вуйко.

Храм Нїші Гон ґван-ї складає ся з великої галї і пятьох каплиць.

Між тими богато різьбленими каплицями, а галею веде відділений від неї низьким поручем, вузкий перехід. Стовпи, що підпирають позолочені стелї, то вигладжені пнї дерев. Стїни каплиць пречудно різьблені. З грубо позолочених склепінь звисає пять великих лямп; они сьвітять ся день і ніч і їх сьвітло зливає ся з доходячими з надвору проміннями сонця, що відбившись від сходів перед храмом, гублять ся серед ліса стовпів. Найкрасша єсть головна каплиця. Там стоїть чорно лякированний престол, на нім замкнений малий храмик з бронзу, викладаний золотом, а в храмику хоронить ся божок. Перед престолом подовгастий стіл зі звичайними предметами: грубо позолоченою кадильницею, двома стоячими таблицями і чотирма великими порцеляновими вазами; в двох з них величезні китицї живих, солодко пахучих цьвітів.

Аж сюди ішов Матсуне поперед свого сестрінця. Тепер щезав за чорним престолом божка.

Значучо оглядає ся Матсуне, заки опустить за собою занавісу з византийскої тканини.

Для Лї-Фоо значить то: „Моли ся — і принеси Богу жертву!"

По обох сторонах головного престола уставлені рядами низькі стільцї, т. зв. „хітуї", призначені для знатних і богатих. Але бідний „чоловік кінь" не сьміє під карою смерти сїсти на них.

Тому покланяє ся Лї Фоо перед божеством, відтак паде лицем на землю, знов встає, плеще в долонї і ударяє ногою о поміст, аж луна іде по цїлім храмі, знов покланяє ся і кілька разів взиває імя божка. За третим поклоном отвирає ся храмик і являє ся божок Нїші Гон-ґван-ї, блискучий від золота і дорогого каміня.

Але Лї Фоо упав знов ниць на землю і з его переповненого серця виходить лиш один крик болю:

— На-ій рія! О, На-ій рія!

Шипячий звук доносить ся від чорного престола і ще один — відтак щось брязчить і храмик замикає ся.

Лї-Фоо остає ще хвилю в молячій поставі. Він почув шипячий звук і успокоює ся: Бог вислухав его молитви і обіцяв виповнити просьбу.

Відтак встає, кидає жменю мідяків до бронзової скарбони і жде на знак від Матсуне

Не довго потребує ждати.

— Як ти нуждено виглядаєш! — каже сьвященик і з милосердієм гладить рукою лице сестрінка. — Терпиш недостаток? То возьми собі рижу і овочів — маю їх досить.

Але Лї Фоо сумно похитав головою.

— Не голод мене мучить...

Матсуне уважно ему приглянув ся.

— Ти хорий? То іди до храму Асакуза. Бронзовий Бог помагає терплячим. Своєю рукою дїткни ся того члена божка, що тебе болить і ти подужаєш, Лї-Фоо.

Шін рікі-ша глядів сумно перед себе.

— І тіло моє здорове; мене не болить нї який его член.

— Отже душа твоя недужа? Що тебе пригнїчує?

Але Лї-Фоо відвернув ся і почервонів.

Вуйко зрозумів его. Матсуне мав сорок лїт і не був загорілим бонзою.

— Ти любиш, Лї Фоо? Хто є та дївчина? Бо — она чейже дївчина? І то не недозволена любов?

Лї Фоо поклав руку на серци.

— Ви мене знаєте, вуйко Матсуне! Я прибив галузку хризантему до дому її вуйка*) — її побачили і я мав надію, що буду полюблений і принятий — аж прийшов чужинець — той французский офіцир — —

Сьвященик почав уважнїйше слухати.

— і від того часу дївчина, яку я хотів зробити моєю жінкою, мов перемінила ся. Кождий погляд, кождий усьміх лиш для того зненавидженого — она танцює і співає лише для него.

— Она танцює і співає? О кім говориш?

Матсуне похилив ся наперед. Немов би зі здержуваною тревогою глядів в лице сестрінця.

— О кім? О На-ій риї, о ґейши**), о нїй незірнїй, котру пристрастно люблю.

(Дальше буде).

*) Японьский звичай сватаня.

**) Ґейши — сьпівачки і танечницї.

Новинки.

Львів, дня 22-го мая 1909

— Достоїньство тайного радника надав Є. В. Цїсар ґенерал-поручникови Францови Шидлерови, комендантови XI корпуса і командуючому ґенералови у Львові.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера вечером до Кракова, де побуде до вівтірка вечером, а відтак виде на люстрацию до Криницї.

— Іменованя. П. Мінїстер справедливости в порозуміню з п. Мінїстром справ внутрішних іменував радника суду краєвого, Маркия Федивьского предсїдателем мирового суду для обезпеченя пенсийного „Бюра краєвого" загального заведеня пенсийного для функцонарів приватних у Львові, а радника суду краєвого, дра Йосифа Піонтковского заступником предсїдателя. — П Намістник поручив управу староства в Перемишлянах, секретареви Намістництва, Станиславови Бідерманови.

— Ювилей битви від Асперном обходив вчера торжественно 15 пп. і устроїв вечером похід з ріжнобарвними переважно червоними лямпіонами улицями Львова. Похід складав ся з кількасот вояків, що несли лямпіони, і вирушив около 8 год. з музикою в касарнї при ул. Яблоновских та прийшов насамперед перед будинок ґенеральної команди, де музика відограла кілька гарних кусків. Звідси пішов похід на площу Марийску, відтак перед головну варту, а звідси перед Намістництво і остаточно вернув назад до касарнї. Не треба й казати, що цікавої публики, котра супроваджала похід, було повнїсько.

— 25-лїтний ювилей „Зорі". Львівске товариство ремісників „Зоря" сьвяткувало в четвер 25 лїтний ювилей свого єствованя. Сьвято розпочало ся богослуженем в Преображеньскій церкві за упокій душ померших членів „Зорі". По богослуженю члени „Зорі", гостї і відпоручники ріжних товариств в числї около 250 осіб удались походом до великої салї „Народного Дому" на сьвяточні збори. Збори відкрив промовою дир. Василь Нагірний, голова „Зорі", зазначуючи між иншим, що небагато маємо товариств, які сьвяткували четвертьвікові роковини свого єствованя. Потім вибрано предсїдателем пос. Романчука, містопредсїдателем п. В. Ґресяка, а секретарював п. Сидорак. Наступили привіти. Проф Кокорудз промавляв від „Нар. Торговлї", др. Охримович від „Днїстра", проф. Білецкий від „Просьвіти", п. Ів. Іґнат від „Сокола", о. радник Гузар зложив привіт від Є. Е Митрополита гр. Шептицкого, дальше промовляв делеґат з Жовкви від тамошної „Зорі", радник Тит. Ревакович від Тов а сьв. Рафаїла і львівскої філії „Просьвіти" п. Андрій Кос від „Сили". Письменні привіти наспіли: від першого касиєра проф. Петра Огоновского з датком 10 К на дім „Зорі" — від „Днїстра" з датком 200 К і проф. Левиньского з датком 100 К. По привітах члени „Зорі" пп. Ковзюк і Стефанівский по промові вручили від „Зорі" дир Нагірному гарний срібний вінець, яко довголїтному і заслуженому голові Товариства. Проф Шухевич в довшій промові підніс заслуги дир. Нагірного і пожелав всего добра. Сим скінчили ся збори. Потім всїх учасників сьвята відфотографовано. Ювілейне сьвято скінчило ся комерсом в „Нар. Гостинници" при участи 80 осіб. Сим ювілеєм розпочинає ся нова доба в житю львівс-

кої „Зорі“. Вже доси се Товариство положило великі заслуги для свого народа, зорганїзувавши наших ремісників, а небавком забере ся до будови власного дому. Щасть Боже „Зорі“ в дальшій праці на народній ниві, щоби при найблизшім ювилею у власній хатї могла виказати ся тисячами членів. — Треба би лиш бажати, щоби й по инших більших містах основували ся філії львівскої „Зорі“.

— **2244 корон за вуси.** Перед судом присяжних в Познани відбула ся сими днями цїкава розправа. Майстер різницкий Володислав Лявревтовский запізвав був різника і торговельника худобою Вінкентия Цабаньского, Вінкентия Мадецкого і Володислава Шельонґовича за то, що они в день посьвяченя цукорні Шпотаньского в Познани позбавили єго за помочию горївки повної сьвідомости і волї. Відтак завели єго до комнати, котру замкнули, обтяли єму там ножицями вуси аж при самім тїлї, а на голові виголили дві смуги в поперек через цїлу голову і одну вздовж цїлої голови. На другий день зробили обжаловані з него посьміховиско на торговици перед товаришами і закупниками. Позовник домагав ся, щоби суд засудив обжалованих за публичну обиду. Обжаловані признали ся, що так зробили, але оправдували ся тим, що они зробили собі той жарт за відомостию позовника, котрий не був пяний до безтями лиш трохи підпитий. Він винен був обжалованим за доставу мяса 1800 марок (2160 К), котрі не міг заплатити. Коли собі підпили, всї 3 обжаловані зробили єму предложенє, що дарують єму той довг коли він дасть ся осьмішити. Крім того дали они єму ще 70 марок (84 К) відшкодованя так, що він разом за свої вуси і за виголені на голові смуги дістав 1870 марок або 2244 корон. Розправа виказала, що обжаловані сказали правду, а суд відправив позовника з єго жалобою з нїчим

— **Тучі і гради.** В послїдних днях знов значно постуденїло, а з декотрих сторін доносять навіть про приморозки, від котрих потерпіли значно огірки і инша делікатнїйша огородовина. — З Нуща, золочівского повіта, доносять: Дня 18 с. м. о 1ій годині по полудни навістила Нуще страшна туча з громами і градом доходячим до величини малого волоского оріха. Шкода, якої наробив град і вода, що замулила поля, єсть величезна. Озимина і ярі засіви змішані з болотом, трава витовчена, цьвіт на деревах зовсїм оббило. То нещастє при так спізненій весні і безнастанних зливах, а до недавна ще й морозах дає ся дуже важко відчувати. Лиш Бог один знає, що дальше буде. Бараболь майже нїхто не садив, а суть і такі бідаки, котрі взагалї нїчого не садили. Паші брак, а по сїй послїдній тучі таки взагалї нема вже де пасти. — Майже зовсїм таку саму вість одержав „Руслан“ з Красова, львівского повіта. До згаданої ґазети пишуть під датою 19 го с. м.: Вчера навістила наше село буря з градом. Град величини ліскового оріха падав з пів години. Витовк всї жита, що сипались в колосє, так, що десь не десь стебельце остало. Град падав з такою силою, що зсїкав стебла немов косою і розмітував їх навіть на сусїдні межі. Пшениця озима майже вся вимерзла, паші нема, худоба жиє тільки сїчкою, але і сїчки нема з чого різати. Люди обдирають стріхи і поденє в стодолї і ріжуть худобі на сїчку, бо худоба гине з голоду. Пасовиско голе, трава вимерзла не росте. Сумне марево голоду лїзе в очи. Як ярина не поратує, то чекає нас загальна рільнича катастрофа. — Дня 18 с. м. около 2 год по полудни падав в Глинній Наварії град величини волоского оріха і до 10 мінут покрив поля грубою на 20 центиметрів верствою леду. Жито, пшениця, дерева овочеві та вся огородовина зовсїм знищені. В школі в Глинній вибив град 18, а в Пустомитах 40 шиб.

— **Розмова з убийником Штофів.** Вчерашний день був сензацийний для Львова і дуже популярний для деяких ґазет, котрі вчера робили знамениті інтереси навіть надзвичайними додатками. Судячи з тої поквапности і запопадливости, гідної лїпшої справи, з якою старали ся репортери деяких ґазет о „інтерв'ю“ з героєм дня, щоби опісля могла єго оповіданє репродукувати в своїх ґазетах і так чим скорше заспокоювати жадну сензациї львівску публику, можна би припускати, що декому було би до смаку, як би такі сензациї і частїйше повтаряли ся; була би для публики якась зворушаюча возривка а для панів ґазетників знаменитий інтерес. Щоби не остати ся позаду та іти з духом часу, хочемо й ми бодай уривочно подати за другими дещо з розмови з убийником.

На питанє, де Давидяк був перед вступленем на службу до Штофів, сказав він:

Я був кілька разів на роботі в Прусах. З півтора року тому служив я у лайтнанта від жандармерії, відтак поїхав знов на роботу до Прус. Я працював у фабриці цементу в Прікенав. В осени вернув я до Львова По дорозї купив я карту від Федорака і приїхав сюди з нею. З чайні при ул. Собіского взяв мене Штоф до служби.

— Як же вам було у Штофів?

— Дуже зле; особливо як відобрали книжку, „кунїрували“ мене як пса.

Давидяк розповідав дальше, що мусїв робити всяку роботу а діставав за то лиш 1 корону, за що мусїв собі харч купувати. Він мав 50 риньских, які зложив собі в Прусах, і мусїв з того доплачувати до харчу. Часами пив він богато а від горївки зараз єго голова болить і крутить ся, бо він перед 6 роками пострілив ся в голову.

На питанє, як було тої ночи, коли він допустив ся убийства, розповів Давидяк, що вечером пішов до шинку і випив там оковити за пять крейцарів. Єго від того запаморочило і він пішов спати. Він спав в передпокою, бо там єму казали спати а не в кухни. Була може перша година, коли Штофи вернули на гору, але тоді ще єго не будили.

— Отже як то було, хто вас збудив?

— Штофова прийшла до мене і збудила мене. Я питаю ся, чому она не спить, а она каже, що читала ґазету. Збидила мене і казала собі подати нічну посудину а посудина стояла коло мене. Кажу: Най пані собі возьмуть, я змучений і хочу спати. Она мене тоді копнула і зачала клясти. В менї щось заворушило ся. Я встав і друлив єї на землю. Не знаю, що тоді діяло ся зі мною. Оглядаю ся, чим би її доправити; лежить дерево, — але гадаю, що то буде за слабе. Я вхопив сокиру і вдарив єї так як стояла, просто в лице чотири або пять разів... Виджу, що вже труп лежить — то іду до него (Штофа). Гадаю, що зле буде, як він жиє. Треба і єго.

Убийство — каже Давидяк — тревало лиш кілька мінут. Він відтак відпочав і надумав ся та взяв ся шукати за грішми, але знайшов всего лиш 80 кр. О 4. год. рано замкнув помешканє і поїхав на дворець. Перебуваючи в Рудниках, він сповідав ся і причащав ся, але сьвященикови не казав нїчого про убийство, бо бояв ся, щоби той єго не зрадив. — На питанє, чи жалує того, що зробив, сказав убийник, що єму все одно; він не жалує. Він спершу був переконаний, що єго засудять лиш на кільканайцять літ криміналу а він там вивучить ся кравецтва і буде опісля инакше жити. Казав також, що єго дома називали завсїгди варятом і дурнуватим. — Вчера по полудни відставлено Давидяка до слїдчої вязниці кравевого карного суду, при ул. Баторія.

Телеґрами.

Відень 22 мая. Нинї перед полуднем радила комісия буджетова над етатом мінїстерства рільництва. Звітник пос. Козловский обговорював сумний стан рільництва і жадав скорої державної помочи. Обширно обговорював відносини вивозу збіжа і жадав енерґічного переведеня заряджень осторожности що до привозу всїлякої худоби з Угорщини. Бесїдник домагав ся, щоби висші школи ветеринарийні стояли під властию мінїстерства рільництва. Закон водний з 1867 треба зреформувати. Бесїдник апелював до мінїстра, щоби рільництво, і так вже задовжене, не обтяжено новими податками і щоби тарифи зелїзничі на артикули рільничі не були підвисшені.

Рим 22 мая. Часописи доносять, що Папа єсть змучений послїдними торжествами і з тої причини здержано принятя. Стан здоровля Папи єсть однак вдоволяючий.

Тульон 22 мая. „Записані моряки“ розпочали нинї страйк.

Бракалеоне (Калябрия) 22 мая. Нинї о годинї пів до 1 в ночи дало ся тут почути сильне землетрясенє.

Петербург 22 мая. Рада державна радила вчера над проектом закона в справі зміни права виборчого до ради державної з 9 західних ґуберній. Присутні були всї мінїстри. Президент кабінету в короткій бесїдї признав хиби теперішного права виборчого і поставив внесенє, щоби справу ту передати окремій комісиї. Так і ухвалено. Дума ухвалила закон в справі основаня унїверситету в Саратові.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 21 мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	13·60	до	13·90
Жито	8·70	до	9·—
Овес	8·70	до	9·—
Ячмінь пашний	7·70	до	8·—
Ячмінь броварний	8 —	до	8·60
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	10·—	до	12·—
Вика	10·—	до	10 50
Бобик	8 —	до	8 50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65 —	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	76 —	до	85·—
Тимотка	34·—	до	38·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).